

Tal dia
com
avui fa...



1
any

Pressió de l'ANC
L'ANC apuja el to del discurs contra els partits i reclama que se la juguïn per la República. Milers de persones recorren el passeig de Colom.

10
anys

Nova massacre
Un exalumne de 17 anys mata a trets 15 persones en un institut d'Alemanya i posteriorment se suïcida en un tiroteig contra la policia.

20
anys

L'OTAN creix
L'OTAN creix cap a l'est i canvia el mapa d'Europa. Txèquia, Polònia i Hongria formalitzaran el seu ingrés com a socis de ple dret.

Full de ruta

Miquel Riera

La ruta de la ignomínia



Els comandaments de l'Estat que van dirigir la repressió de l'1-O a Catalunya han declarat aquests dies al Suprem. Es tracta del tinent coronel de la Guàrdia Civil Diego Pérez de los Cobos, del tinent general Ángel Gozalo i del comissari Sebastián Trapote, tots tres amb punts foscos en les seves respectives trajectòries. De López de los Cobos s'explica que es va presentar el 23-F a la caserna de la Guàrdia Civil del seu poble, Iecla, a Múrcia, amb la camisa blava de la Falange, disposat a ajudar en el que calgués. Gozalo no va dubtar a condecorar exmilitars de la División Azul nazi. Pel que fa a Trapote, va ser processat per la mort a boca de canó d'un obrer en una manifestació, a qui el policia hauria disparat amb la pistola per l'espatlla. Tres bons representants del "règim del 78" i un exemple de com l'Estat ha blanquejat i incorporat a les seves línies elements del franquisme sense cap pudor.

Els tres caps policials van negar al Suprem que hi hagués una estratègia prèvia pel que fa als llocs on calia actuar l'1-O i van assegurar que això s'havia delegat a cada cap operatiu. Els fets, però, desmenteixen les seves afirmacions, perquè sembla evident que les diferents poblacions no van ser triades a l'atzar. D'entrada, es va actuar a les quatre capitals de "província". La Policia Nacional tenia aquest encàrrec, però no van oblidar-se d'anar a Sabadell, on votava la presidenta Carme Forcadell, ni al col·legi on està censat el president Artur Mas. Res fou debades, ni res fou casual.

Com tampoc no ho fou l'actuació de la Guàrdia Civil a la Ràpita, d'on és Josep Lluís Salvadó, alt càrrec d'ERC detingut el 20-S; a Sant Julià de Ramis, on havia de votar el president Puigdemont, o a Sant Vicenç dels Horts, poble del vicepresident Junqueras. Cap casualitat, de nou. La resta d'actuacions dels guàrdies civils van ser majoritàriament en pobles petits o, directament, molt petits, -i no cal recordar-ho perquè tots tenim en la memòria les càrregues de Dosrius, Garrigàs o Sarra-... Curiosament, cap municipi gran. No deu ser perquè la Guàrdia Civil només es va atrevir a actuar als llocs amb poca gent? L'endemà, a Espanya, els van lloar per valents. Valents? Més aviat una colla de covards a qui no els va fer res actuar contra gent indefensa en una ruta de la ignomínia i la barbàrie per Catalunya.



Tribuna

Queralt Garriga Gimeno. Dra. Arquitecta

Espais d'aprenentatge

Les aules, als col·legis i universitats, segueixen construint-se avui gairebé igual que fa cent anys. Són habitualment espais unidireccionals, concebuts per encabir bàsicament dos tipus d'individus i actituds: els que *en saben*, que es mouen i parlen, i els que *no en saben*, que, quietos i callats, escolten. Tanmateix, ja fa molts anys que pedagogs i mestres han demostrat que la millor manera d'adquirir nou coneixement no és precisament la classe magistral, sinó la creació d'entorns d'experimentació i diàleg.

ELS NENS PETITS ACTUEN, a l'escola, al museu i al teatre, com a autèntics genis: tenen curiositat infinita, experimenten sense por de l'error i observen tot el que els envolta sense filtres als sentits. Però tot aquest potencial, fomentat a primària, a secundària es dissipa inexorablement. I els estudiants arriben a la universitat amb una necessitat imperiosa de desaprendre les respostes memoritzades dels altres per ser capaços de reformular-se directa-

ment les preguntes. La configuració dels espais d'aprenentatge està estretament vinculada a l'experiència pedagògica que s'hi desenvolupa. És més, les metodologies pedagògiques més avançades han incorporat des del seu inic l'espai com a matèria primera educativa, al mateix rang que el llenguatge o les matemàtiques. Tant en un aspecte com en l'altre, hi ha avui encara molt camp a córrer.

FELIÇMENT, EL COL·LEGI D'ARQUITECTES promou actualment dues activitats en aquesta direcció: per una banda, el pròxim curset de l'Aadipa (Agrupació d'Arquitectes per a la Defensa i la Intervenció en el Patrimoni Arquitectònic) *Patrimoni arquitectònic educatiu*, versarà sobre l'estudi de les múltiples i fructíferes relacions entre arquitectura i pedagogia, així com sobre els millors mètodes i procediments per a la

restauració d'espais exemplars d'aquesta col·laboració interdisciplinària, i, per altra banda, *Arqui-escola*, un programa que pretén coordinar, posar en comú i fomentar iniciatives docents entre arquitectes i centres escolars per incrementar la presència del coneixement arquitectònic entre els alumnes de primària i secundària. Les dues iniciatives són pertinents i no de menor importància.

SI ACORDEM QUE TOTS acabem vivint en un pis o una casa, té tot el sentit que es treballi per augmentar el criteri dels futurs habitants de les nostres ciutats i pobles sobre qüestions relatives a l'espai. Per altra banda, cada cop més sovint els ciutadans som interpellats en entorns de decisió sobre la configuració del nostre entorn construït. És, per tant, coherent que, en paral·lel, es desenvolupin programes tendents a formar i promoure el coneixement sobre el qual es basen aquestes estratègies de participació. I té tot el sentit que el COAC, en col·laboració amb el Departament d'Educació, en sigui el promotor.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La 'Champions League' de la fiscalia

■ Suposo que, per a un fiscal, interrogar els investigats del judici del procés ha de ser una gran fita dins la seva carrera. N'esperàvem l'elit, preparats per deixar aturats els interrogats amb els seus arguments concisos i treballats. I ho han aconseguit, però per la seva mediocritat. Mai havia vist un nivell tan pèssim com el que tenen els que suposo que són els millors fiscals de la judicatura. I, per a més inri, demanen penes de presó de fins a 25 anys. Per un tuit o una proclama. Sabem que el judici és una farsa i comprovem cada dia com les acusacions no s'aguanten per enlloc, però tampoc cal anar cada dia al Suprem sense els deures fets. Com a mínim, amb una mica més d'interès, podrien dissimu-

lar que la sentència ja està escrita.

ARNAU RULLÓ I GONZALO
El Prat de Llobregat (Baix Llobregat)

Consciència i dignitat

■ D'ençà que pel TS ha començat la desfilada de testimonis, se'm plantegen "dubtes existencials" -en especial després d'haver escoltat les mentides d'Enric Millo-, motiu pel qual plantejo una colla de qüestions com a reflexions en veu alta: 1) Mentir és negar l'evidència. 2) Jurar és posar Déu per testimoni. 3) Mentir sota jurament és perjuri i el perjuri és delictiu. 4) Si hom jura, se suposa que és creient i, per tant, compleix els manaments; el vuitè diu: no diràs falsos testimonis ni mentiràs. 5) Si hom no el compleix, peca. 6) Els pecats s'han de con-

fessar i la confessió comporta penitència. 7) Pecar i no confessar-se va contra la consciència del creient. 8) Els no creients també tenen consciència. 9) La consciència no es pot deslligar de la dignitat. Senyor Millo, sigui o no creient, està segur de tenir consciència? De dignitat, ja ni n'hi parlo.

JAUME FARRÉS BOADA
Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)

Al Sr. Josep Maria Uyà

■ 1. Nosaltres, els catòlics, després de la cruel persecució de Dioclecià, no vam pactar amb Constantí, sinó que va ser ell qui va pactar amb els cristians per derrotar Magenci, i establir la llibertat de culte. 2. La cultura clàssica no va ser arrasada, sinó preservada pels copistes dels monestirs benedictins. 3. La pederàstia era

pràctica comuna entre les classes benestants de l'imperi romà, i va ser condemnada de bon principi per l'Església cristiana. 4. La fe cristiana no ha dit mai que el cos sigui "carn podrida", sinó, seguint l'apòstol Pau, el cos humà és "Temple de Déu viu, on hi habita l'Esperit Sant". Si, amb el seu escrit, vol dir que els cristians hem comès actes vergonyosos durant la història, és veritat, però, en tot cas, no productes de la nostra fe, sinó de la nostra condició pecadora, comuna a tot el gènere humà.

JORDI BASSAS I RIBALTA
Barcelona

FE D'ERRADES

L'autora de l'article *Una crisi d'Estat*, publicat a les planes de Punt de Vista de l'edició de diumenge 10, és la lingüista Blanca Serra i Puig i no la sociòloga Dolors Marín com per error va sortir publicat.